

از لابلای یادداشت ها و نیشته های روزمره ام

آغاز "تحویلهی" افغانستان و پایان "دور تسلیمی" ایالات متحده حضور استخباراتی امریکا در پس زمینه خروج نظامیان از کشور ما ایالات متحده هیچگاهی اراضی کشور ما را ترک نخواهد نمود

پذیرفتن "شهروند" بمثابة واحد سیاسی جامعه، نه قوم، قبیله، زبان و مذهب
انجماد و تاریکی های ذهنی با نبود معرفت های علمی و منطقی
پندار های باطنی و اظهارات بظاهر خیر خواهانه و صلح طلبانه
نتایج دستاوردهای تحمیل دموکراسی غربی در کشور

جهان امروز پراز جنگ و کشتار می باشد که مثنی تھی از اندیشه های انسانی گرفتار آن بوده و آنچنان در بند اندیشه های خویش افتاده اند که کشتار انسان ها و انسانیت برایشان بمثابة امور عادی روزمره پنداشته می شود. درکنار آنها گروهی از سیاستمداران تھی از شناخت مرتبه و جایگاه والا و درخور احترام انسانی و بدون اینکه نیم نگاهی بازادی اندیشه، برابری و آرامش شهروندان داشته باشند، از این درگیری ها که خون هزاران هزار مرد و زن و کودک ریخته می شود، بهره سیاسی و مالی خود را می برند و اما دم از صلح و آزادی می زنند. رنج آور است که آرزومندی های هستی انسانی را اصلن نمی شناسند و بر همه بنیادهای زیبا و شادی بخش که انسان بمنظور دستیابی بآنها قربانی های بیشماری را متحمل شده اند، پا می گذارند و به سادگی دست رد به سینه انسانیت می زنند. ما برآنیم که شهر وندان افغانستان عزیز و مردم جهان را بمنظور گفتمان برای صلح فرا خوانیم و از سرزمین خویش، افغانستان، این پیام نیاکان ما را بدیگران و بویژه به سران سایر کشورها برسانیم که بجای پیروزی درجنگ، پیروزی برجنگ را ارجحیت دهند.

مدتی قبل، جو بایدن رئیس جمهور ایالات متحده از خروج بدون قید و شرط همه نظامیان کشورش از افغانستان الی ۱۱ ماه سپتامبر سال روان خبر داد. در لابلای نیشته حاضر در مورد پیامدهای چنین تصمیمی برای کشور جنگ زده ما توضیحاتی ارائه خواهد گردید. در شرایط و وضعیت حاضر، پس از دوده هجوم ایالات متحده به کشور ما و سقوط حاکمیت "طالب" ها، نظامیان امریکایی در صدد جمع نمودن بساط شان از اراضی مربوط به افغانستان می باشند. بر بنیاد گزارش های وسایل اطلاعات همگانی، رئیس جمهوری ایالات متحده اعلام نمود که تا تاریخ یاد شده (۱۱ ماه سپتامبر) خروج همه نظامیان آن کشور از افغانستان جامه عمل خواهد پوشید. با وجود هر اس از موفقیت "طالب" ها، خروج نظامیان خارجی بار چگونگی وضعیت در محل مرتبط پندا شته نمی شود. شخص جو بایدن متوجه گردید که ر ویکردهای مبتنی و مشروطی که در امتداد دوده پشین اعمال گردید، منجر باین خواهد شد که ایالات متحده باید بگونه همیشه در اراضی کشور ما ماندگار شده و بحضور پررنگش در مجموعه افغانستان همچنان ادامه دهد. یک مقام امریکایی بشرط عدم ذکر اسمش به خبرنگاران خاطر نشان نمود که از خروج نظامیان کشورش از افغانستان استقبال بعمل آورده و امیدوار است تا همین امروز، تصمیم یاد شده مورد تأیید ناتو نیز قرار گیرد. دونالد ترامپ رئیس جمهور پیشین ایالات متحده، تاریخ اول ماه می سال روان را بمثابة تاریخ آغاز خروج و فراخواندن نظامیان کشورش از افغانستان اعلام نموده بود. فراخواندن بدون قید و شرط نظامیان امریکایی توسط بایدن را بسیاری از کارشناسانی که امیدوار بودند تا اداره بایدن در مجموع، به تغییر سیاست ترامپ در مورد یاد شده که بیش از پیش به جنگجویان اسلام گرا جرأت تداوم درگیری ها را داده بود، مبادرت ورزد.

اما نباید فراموش خاطر ما شود که پس از امضای توافقنامه ایالات متحده و "طالب"ها در ماه فیروزی سال پار در دوحه به هدف قطع حملات مسلحانه "طالب"ها بر مواضع دولتی و خاتمه بخشیدن به درگیری های مسلحانه، حملات گسترده "طالب"ها بر مواضع دولتی چندین برابر افزایش حاصل نمود. در چنین وضعیتی، گروه نامبرده بیش از هر زمان دیگر احساس نیرومندی نموده و بنابراین اعلام نمودند تا زمانی که همه نظا میان خارجی سرزمین افغانستان را ترک ننمایند، در اجلاس برنامه ریزی شده در ترکیه شرکت نخواهند ورزید.

قابل یاددهانی پنداشته می شود که نتایج همایش مورد نظر در ستانبول، چگونگی اثرات خروج نظامیان امریکایی را در مورد آینده افغانستان تعریف خواهد نمود. در نتیجه کنفرانس مورد نظر در ستانبول، دولتی با شرکت و سهمگیری "طالب"ها تشکیل خواهد گردید که در چنین وضعیتی، اما خسارت های چنین خروج عجولانه قابل کنترل خواهد بود. اگر گردهمایی یادشده منتج به عدم موفقیت گردیده و "طالب"ها نیز به تردید صلح و مصالحه مبادرت ورزیده و بر مواضع قبلی شان پافشاری نمایند، هرأس از گسترش درگیری های مسلحانه و تبدیل آن به جنگ های داخلی عملن موجود می باشد.

بخاطر باید داشت که تصمیم ایالات متحده مبنی بر خروج نظامیان آن کشور از افغانستان، بگونه ای بمفهوم دودسته تقدیم نمودن و رها کردن حاکمیت سیاسی کشور به "طالب"ها محسوب می گردد. منابع اطلاعاتی در ایالات متحده گزارش می دهند که دولت افغانستان در برابر "طالب"های "خودباور"، همچنان ایستادگی خواهد نمود. اما بر بنیاد گزارش های اطلاعاتی، "طالب"ها تاکنون هم معتقدند که قادر به دسیابی هایی در عرصه نبرد مسلحانه می باشند. اما دولت افغانستان بدفاع از شهرهای بزرگ و همچنان بر امر حفظ و نگهدا ری از نقاط قوت همچنان ادامه می دهد. خصوصیت عملیات های قوت های مسلح دولت، ماهیت دفاعی و محافظوی داشته و هدف آنرا بگونه کلی، حضور مجدد و فعال در مناطق و محلاتی که در امتداد سال پار رها کردند، تشکیل می دهد.

نیروهای امنیتی و دفاعی کشور از رهگذر مالی و تسلیحاتی به ایالات متحده وابسته بوده و بدون معاونت ها ی کشور یادشده در موقعیت دشواری قرار خواهد گرفت. اما نباید فراموش نمود که نه تنها "طالب"ها، بمتابۀ یگانه تهدید و خطر برای نیروهای امنیتی کشور محسوب می گردند، بلکه بگونه نمونه از موجودیت شبکه های "داعش" در کشور نیز باید یادآوری بعمل آید. اما در شرایط و وضعیت کنونی، "طالب"ها بیش از هر زمان دیگر از موقعیت برتری برخوردارند. "داعش" و سایر گروه بندی های تروریستی نیز در اراضی کشور ما جایجا گردیده اند. اما عده ای از دست اندرکاران، چنین می پندارند که بازگشت عجولانه و غیر مسؤلانه نظامیان خارجی از اراضی کشور ما نه تنها برای افغانستان، بلکه ممکن برای منطقه و تمامی جهان خطر آفرین محسوب گردد. اما نباید فراموش نمود که بیشتر از این، با خروج کامل نظامیان خارجی، هیچ بهانه ای برای جنگ و تداوم درگیری های مسلحانه اصلن موجود نخواهد بود. بایست خاطر نشان گر دد که نگرانی های جدی در مورد ابطال موفقیت های بدست آمده در امتداد دوده پسن، بویژه در عرصه حقوق زنان، عملن موجود می باشد. هنوز واضح و مبرهن نگردیده که آیا گروه یادشده در مورد چگونگی دفاع از حقوق بشرو آزادی بیان در کشور چه موقف و موضعی را اختیار مینمایند. ایالات متحده بنوبه خویش امتیازات بیشماری برای "طالب"ها قایل گردیده که شهروندان افغانستان قیمت آنرا خواهند پرداخت. افغان ها ناامید شده و چنین می پندارند که جامعه جهانی، آنها را فراموش نموده است.

برخی ها هم باین باورند که ایالات متحده با فراخواندن نظامیان از کشور ما، "طالب"ها را در وضعیت دشواری قرار می دهد. امریکایی ها با برخی از تقاضاهای درشت "طالب"ها کنار آمده و پس از این، جامعه بین المللی انتظار دارد که "طالب"ها با مجموعه پروسه سیاسی در کشور موافقت نموده و عملن در آن سهم گیرند. بایست خاطر نشان گردد که اکنون هیچ دلیلی بمنظور تداوم درگیری های مسلحانه اصلن موجود نمی باشد.

درباره تقویت نقش کشورهای منطقه باید علاوه نمود که تصمیم باین در مورد فراخواندن نظامیان امریکا بی از کشور ما در نوع خود برای بازیکنان منطقوی از جمله پاکستان، هند، چین و روسیه بمتابۀ امتیازی محسوب می گردد که بمنظور دستیابی به منافع ستراتیژیک شان در کشور ما تلاش می ورزند. چنانچه مدتی قبل، وزیر امور خارجه پاکستان ضمن صحبت با همتای آلمانی اش در برلین خاطر نشان نمود که اسلام

آباد بمثابة مهمترین بازیکن در پروسه صلح در افغانستان باقی خواهد ماند. پاکستان از بسط و گسترش و توسعه نفوذ رقیب دیرینش هند در کشورما بویژه از همان نخستین روزهای تشریف آوری نظامیان ایالات متحده به افغانستان، در بيم و هراس بسمیربرد. اما این واقعیت بهمگان واضح و روشن می باشد که حصول توافق و تعامل ایالات متحده با "طالب" ها بدون وساطت اسلام آباد اصلن ناممکن بوده و امکان ناپذیر محسو ب می گردید.

پاکستان اما از اثرگذاری های لازم و گسترده ای بر "طالب" ها برخوردار بوده و بگفته وزیر امور خارجه آن کشور، این اسلام آباد بود که در حاضر نمودن "طالب" ها بر میز مذاکره، نقش مهم و عمده ای ایفا نمود. اسلام آباد اما بگونه حداقل در صدد آنست تا "طالب" ها در اداره سیاسی آینده کشور سهمگیری نمایند. چه، منافع منطقوی پاکستان، حضور گسترده "طالب" ها در غرب آن کشور را در دستور روز قرار می دهد. اما متأسفانه که صلح در کشورما را اصلن تضمین نمی نماید.

در آخرین خبریه نشر رسیده، وزارت امور خارجه کشور ترکیه از تدویر کنفرانس صلح کشورما بتاریخ ۲۴ ماه روان اطلاع داد. اما پس از مدتی اطلاع دادند که همایش یادشده پس از ماه رمضان بکارش آغاز خواهد نمود. وزیر امور خارجه کشور یادشده، از بحث و گفتگو در مورد آمادگی ها در باره نشست یادشده یادآوری بعمل آورده و اما تاکنون هم از موافقت "طالب" ها بمنظو شرکت و یا عدم شرکت آنها در همایش مورد نظر، سخنی در میان نمی باشد. چنانچه یادآوری بعمل آمد، قرار بود همایش ستانبول بتاریخ ۲۴ ماه روان بکارش آغاز نماید، اما نخست نشست یادشده به تاریخ ۴ ماه می و پس از آن تدویر همایش یادشده به پس از ماه رمضان به تعویق افتاد. اما "طالب" ها اعلام نمودند تا زمانی که تمامی نظامیان خارجی سرزمین افغانستان را ترک نمایند، از سهمگیری آنان در همایش های اینچنینی سخنی در میان نخواهد بود.

مدتی قبل (بتاریخ ۱۴ ماه اپریل سال روان)، بایدن رئیس جمهور ایالات متحده اعلام نمود که الی تاریخ ۱۱ ماه سپتامبر سال روان، بحضور ۲۰ ساله نظامیان ایالات متحده در افغانستان نقطه پایان گذاشته می شود. در عین زمان ناتو نیز اعلام نمود که به تعقیب عزیمت نظامیان امریکایی از افغانستان، برنامه خروج نظامیان را تدوین خواهد نمود. با فراخواندن نظامیان امریکایی از اراضی کشورما، طولانی ترین جنگ و درگیری مسلحا نه در تاریخ آن کشور به پایان خواهد رسید. نامبرده ادامه داده افزود که پس از حمله هراس آور ۲۰ سال قبل بر ایالات متحده، واشنگتن بانجا نظامیان تا دندان مسلح امریکایی را فرستاد، اما منطق حضور ۲۰ ساله نظامیان امریکایی در کشورما تاکنون هم در هاله از ابهام قرار دارد.

اما پرسشی مطرح می گردد که پس از خروج نظامیان امریکایی از کشورما، منتظر چه اتفاقی باید بود؟ نباید فراموش نمود که از برخی جهات، اصل فراخواندن نظامیان خارجی از کشورما، سبب ایجاد ناراحتی هایی در میان برخی از بخش های جامعه گردید.

واشنگتن بمنظور فراخواندن قوت های نظامی ایالات متحده از کشورما، مرحله آمادگی ها را پشت سر گذاشته و به مراحل عملی گام نهاد. امرکاخ سپید بمنظور پایان بخشیدن به طولانی ترین جنگ و درگیری مسلحانه ایالات متحده (در کشورما)، عجله بخرچ نداده، بلکه با هیاهوی گسترده برای انجام این کار، آرزومند است تا عملن باثبات رساند که مؤفق باجرای مأمولی گردید که چهار رئیس جمهور قبلی کشورش در زمینه یادشده، از موفقیت و دستآوردی در زمینه اصلن برخوردار نگردیدند. بایدن بگونه نمادین، موضوع فوق را از سالون مذاکرات، ازجایی بازگو نمود که جرج دبلیو بوش در سال ۲۰۰۱ آغاز عملیات نظامی و مسلحانه ایالات متحده علیه "القاعده" و "طالب" ها را با اطلاع همگان رسانیده بود.

علاوه بر همه مسایل و موضوعات گفته آمده، بایدن، نظریات و مشوره های جنرال مارک میلی، جنرال کینت مکینزی و جنرال سکات میلر قوماندان قوت های مسلح ایالات متحده و ناتو در افغانستان را آنچنان که شاید و باید در نظر نمی گیرد. با فراخواندن نظامیان امریکایی از سرزمین و اراضی متعلق بکشورما، همه نظامیان خارجی تحت فرماندهی ناتو نیز باید از افغانستان برگردند.

از آنجایی که واشنگتن هنوز نمی تواند تا طرح های بیست ساله به قیمت دهها میلیارد دلاری را بسادگی رها نماید، بنابراین، زمامداران واشنگتن در پی دستیابی به برخی از سازوکارهایی می باشند که بامریکایی ها فرصتی را مساعد نماید تا بدون عزیمت (!) از کشورما خارج گردند. اما در شرایط و وضعیت کنونی، ایالات متحده در جستجوی دوستان و متحدان جدید نیز میباشد. در درامه یادشده، اعلام گردیده که تهیه کنندگان

در حال کار بوده و در آن حماسه قهرمانانه ای وجود دارد. این نمایشنامه نه برای افغانستان، بلکه برای ایالات متحده بوده و در داخل آن کشور باید بنمایش گذاشته شود. حزب دموکرات در ایالات متحده از همین اکنون، بمنظور موفقیت در انتخابات آینده ریاست جمهوری با حيله گری های منحصر بفردی در زد و بند بوده و شخص بایدن آماده می باشد تا نظامیان کشورش از افغانستان را بمنظور تحقق عبارت "ایالات متحده به جنگ و درگیری های مسلحانه ۲۰ ساله در افغانستان پایان بخشید" بایالات متحده فرأ خواند.

ساده ترین و بسیط ترین تصمیم کاخ سپید، عبارت از تعویض قوت های رسمی نظامی و جنگی ایالات متحده آنهم بگونه "غیررسمی" به شرکت های خصوصی جنگی آن کشور می باشد.

قابل یاددهانی پنداشته می شود که بگفته نظامیان امریکایی هزینه ها اندک خواهد بود و تلفات بوجود آمده در نتیجه عملیات جنگی، بگونه ای سهم و اشنگتن را تحت شعاع قرار نداده و همچنان خودش را پاسخگو ندانسته و بیش از هر موقع دیگر، در صورت مشکلات پیشبینی شده، بمثابة موقعیت مناسبی برای شستن دست از پیروزی و موفقیت پنداشته می شود.

یکی دیگر هم اینکه، واقعبینانه ترین گزینه این خواهد بود تا از یک روزنه قانونی به قضایا نگاه شود. در شرایط و وضعیت کنونی، بتعداد ۲۵۰۰ تن از نظامیان ایالات متحده در کشور ما موجود می باشند که باید در همین نزدیکی ها اراضی افغانستان را ترک نمایند. واشنگتن در نظر دارد تا قوت های مسلح آن کشور را صرف بمنظور حفاظت از سفارتخانه ایالات متحده در کابل نگهدارد.

اما در اینجا، صحبت بر سر اینست که تعداد نظامیان خارجی ماندگار در افغانستان تا هنوز هم معین و مشخص نگردیده است.

و سرانجام، سومین ستراتیژی ایالات متحده بر این بنیاد قرار دارد تا پایگاه نظامی نسبتن کوچکتری در نزدیکی مرزهای کشور ما ایجاد شده و تأسیس گردد. اما در نخستین نگاه، چنین وضعیتی بعید بنظر رسیده و در وضعیت ذکر شده، امریکایی ها بگونه طبیعی، جایی بمنظور اتراق و استقرار نظامیان ندارند. چه، در پاکستان بمثابة عمده ترین متحد ایالات متحده در منطقه، ادعاهایی علیه دموکرات ها بویژه در جریان قتل بن لادن میان اهالی موجود بوده، کشور ترکمنستان باصل قدیمی بیطرفی پابند می باشد، ایران بمثابة دشمن ایالات متحده محسوب گردیده و سایر کشورهای نزدیک، بگونه ای یا متحدین نظامی فدراتیف روسیه بوده و یا با کشورهای مستقل مشترک المنافع همسومی باشند.

اما نباید فراموش خاطر ما شود که امریکایی ها از میدان هوایی "مناس" در نزدیکی بیشکیک، استفاده بعمل می آورند. اما میدان هوایی یاد شده صرف بمنظور انجام فعالیت های وسیع و گسترده نظامی و حربی و برای نظارت بی سروصدا از چگونگی انجام عملیات های مسلحانه در فاصله های دور از مرزهای افغانستان در نظر گرفته شده است.

در وضعیت اینچنینی، کشور ازبکستان بمثابة یگانه استثناً پنداشته میشود. تاشکند بگونه رسمی، آغوشش را بمنظور همکاری بازگذاشته و اصل مناسبات خوبی را با تمامی نیروهای بین المللی، از جمله با فدراسیون روسیه، چین، ترکیه، اتحادیه اروپا و حتا با ایالات متحده همچنان ادامه می دهد. کشور یاد شده همچنان در مورد مسایل مربوط به کشور ما، بمثابة میانجی، از نقش سازنده ای برخوردار می باشد.

در این مورد، البته بعید بنظر می رسد که ایالات متحده بخواهد با افزایش حضور نظامی اش در کشورهای مستقل مشترک المنافع، اسباب عصبانیت مسکو را فراهم نماید. اما در صورت موافقت تاشکند، دستیابی بامر فوق امکان پذیر بوده و امریکایی ها هم اصلن یک گروه جنگی نیرومندی را در آن ویا گرد و نواح آن جابجا و مستقر نخواهند نمود.

با احتمال اغلب، در واشنگتن گروه های نسبتن بزرگی از متخصصان گردهم آمده اند تا در مرکز پاکسازی اجتماعی بمنظور پیشگیری از فعالیت ها و اقدامات خرابکارانه و جلوگیری از بسط و گسترش تروریسم فعالیت نمایند.

بسیاری ها چنین می پندارند که در ایالات متحده بویژه در باره فراخواندن نظامیان آن کشور از افغانستان، ضد و نقیض گویی های گسترده ای موجود می باشد. عده ای از بلند پایگان نظامی آن کشور جرأت بخرچ داده و اقدام جویابیدن در عرصه فراخواندن نظامیان امریکایی از افغانستان را مورد انتقاد قرار دادند. این درست همان چیز است که دموکراسی در مجموعه قوت های مسلح (ارتش) بارمغان می آورد. جنرال های

چندین ستاره ایالات متحده برهبری وزیردفاع آن کشور کاز جریان وقایع کشورما نظارت بعمل می آورند، بگونه مجموعی با دستور رئیس جمهوری آن کشور مخالفت شان را ابراز نمودند. آنها با برنامه بایدن در مورد فراخواندن در حدود ۱۰ هزارتن از نظامیان امریکایی از افغانستان الی تاریخ ۱۱ ماه سپتامبر سالروان، مخالفت ورزیدند. نه تنها رئیس پنتاگون، بلکه جنرال های بلند پایه ایالات متحده از قبیل جنرال کینیت مکینزی رئیس ستاد مرکزی قوت های مسلح ایالات متحده، جنرال مارک میلی و همچنان جنرال سکات میلر فرمانده مأموریت ناتو در افغانستان نیز شامل این گروه می باشند.

علاوه برین، بگونه مشخص آنها بودند که چندی قبل، از سرعت عملی نمودن تقاضاهای بایدن بمنظور فرا خواندن نظامیان امریکایی الی اول ماه می سالروان، کاهش بعمل آورده و حتا در مورد بشوخی یادآور شدند که "پدر بزرگ ناراحت شد". در چنین فرصتی، رئیس جمهور تسلیم آنها شده و مدت زمان فراخواندن نظامیان امریکایی از افغانستان را بمدت شش ماه تمدید نمود. در اینجا پرسشی مطرح می گردد که مقام قوماندانی اعلا قوت های مسلح ایالات متحده، آیا فرماندهان را دستور می دهد یا برعکس؟ خوب این خود بمثابة یک بی نظمی و هرج و مرج محسوب می گردد.

اما تاکنون هم واضح و آشکار نگردیده که آیا الی ۱۱ ماه سپتامبر، امریکایی ها از افغانستان فراخوانده می شوند و یا بایدن جنرال های حرف ناشنو را از مقام های شان برطرف نموده و در عوض، افراد و اشخاص وفادار بخودش را وارد صحنه می نماید که در نوع خود سیلی شرم آوری برچهره و صورت کل گروه پندا شته می شود. بلی، ما شاهد اتفاقات جداگانه در مورد وزرای دفاع حرف ناشنو ایالات متحده در دوره زما مداری اوپاما و ترامپ بودیم که در بسیاری از موارد، وزرای دفاع آن کشور برکنار و به تقاعد سوق داده شده اند. از نقش گروه های جنایی سازمان یافته در موارد یادشده در ایالات متحده نباید چشم پوشی نمود. در وضعیت کنونی، در مورد وجوه افتراق و وجوه اشتراک میان جنرال های امریکایی و بایدن باید یادآور شد که بگونه نمونه، وزیر دفاع آن کشور چنین می پندارد که در صورت فراخواندن نظامیان امریکایی از افغانستان، ممکن ثبات شکننده ای از قوه بفعل مبدل گردد. اما بایدن امیدوار است که فراخواندن نظامیان کشو رش از افغانستان، ممکن از تشدید وضعیت ناگوار و تکرار اتفاقات غیرمنتظره بگونه اعظمی جلوگیری بعمل آورد.

مسأله ای که به ثبات شکننده ارتباط دارد، وزیر دفاع ایالات متحده ممکن حق بجانب باشد. نامبرده یاد آور شد که در امتداد مدت زمان ۲۰ سال، دولت افغانستان با سرنیزه ایالات متحده سر جایش نگهداشته شد.

با خارج شدن امریکایی ها، "طالب"ها در صدد استقرار رژیم خودشان خواهند شد که در وضعیت اینچنینی نمی توان از تشدید وخامت اوضاع جلوگیری بعمل آورد. چه، اتفاقات سال ۱۳۶۸ که پس از بازگشت نظامیان شوروی از افغانستان اتفاق افتاد، نباید تکرار گردد.

اما در ایام پسین، بایدن بیش از حد معمول برصحت موضعگیری اش پافشاری می نماید. نامبرده در معرض خطر انقراض ارتش و قوت های مسلح کشورش قرار دارد. بلی و حتا در وزارت امور خارجه ایالات متحده نیز صداهای اعتراض آمیز علیه خودش را می شنود.

خاطر نشان می گردد که در امتداد مدت زمان ۲۰ سال موجودیت نظامیان ایالات متحده و مجموعه ناتو در ارضی کشورما و تقابل و رویارویی های دولت و "طالب"ها، در واقعیت امر، به نتیجه آنچنانی اصلن منتج نگردید.

یکشنبه ۵ ماه ثور سال ۱۴۰۰ خورشیدی